

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočá ty.

Z njebies mana,
Njeh čí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew čé!

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa so kóždy sobotu w Smolerjez knihicziščerzi w Budyschinje a je tam ja schtwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

Exaudi.

Jana 7, 37—39.

Ješuš rěči wo swjaty Duchu, kaž Jan wukladuje. „To pak prajesche wón wot teho Ducha, kotrehož dostacž dyrbjachu, kiž do njeho wěrja; pschetož swjaty Duch hiščezje tudy njeběsche.“ Szwjedžen swjateho Ducha je psched durjemi; dženznišča njedžela chze na njón pschihotowacž. Našch čas wšchaf mało rošymy wo swjatkach; džěczi swěta rošymicž njemóža, šcho je swjaty Duch. Ale sa naš je wón tón, „kiž je naš psches ewangelijon powolał atd.“, psches kotrehož šmy my ke Khrystušej we wěrje pschischi, psches kotrehož móžemy tež my póšli žiwjenja byčž, druhim k sbožu. Duž prošymy:

„Exaudi! Knježe, wušłyšch naš! Pschińdž,
Božo swjaty Ducho, k nam!“

1. So by našche dusche wofschewil;
2. So bychmy tež druhich wofschewicž mohli.

1. „Jeli so komu so picž chze, tón pój ke mni a napij so.“

Spodžiwne drje słowo, ale tola lohto rošymicž we swojim duchownym rošymjenju. Wschelaka je lacžnosč na swěče: po pjenjesach a wobšedženstwje, po semškej čzesčzi, po čłowškej mudrosčzi a po čělnych žadosčach. Šotšiz chzedža tajku lacžnosč stajicž, pola Ješuša nicžo njenamafaja. Haj, woni šu wobžarowacž, šotšiz nicžo lěpscheho njesnaja. Tajzy nihdy šyčzi njebudža. Čzim wjazy našch, čzim wjazy šebi žadašch. Šchož špyta tajku

lacžnosč stajicž, budže pschezo lacžnišchi; sbože a spočojnosč jemu ženje nješhadža. Šchož pak kniczomnosč wšchitkich tych kubłow, haj, jich štaženje snaje, hdžež něchtó tu lacžnosč šacžuje, wo kotrejž psalmista praji: „Kaž jelen jachli po šymnej wodže, tak šdyčuje moja duscha, Božo, k tebi“, tón je na prawym pucžu. Tam je polne spočojenje a nabycženje móžne, pschetož Bóh šo temu žyly da, kotryž jeho pyta. A šchož chze jeho pytačž a namafacž, dyrbi jeho pola Ješuša pytačž. Wón je polne šjewjenje Bože, w nim mamy my Boha. „Šchož jeho widži, tón widži teho Wótza.“ A Ješušej móžemy dženzna hiščezje do woblicza pohladacž: we słowje a w žiwjenju tych, w kotrychž je tuto słowo wožiwilo. Šy lacžny? Šy hižom juntrócž prošnosč swětného žiwjenja na šebi nashonil? Šotom šo njekomdž! Szwjaty Duch na tebi škutfuje; wón chze tebi žohnowanje dacž psches Khrystuša. Daj šo k temu Šynej čahnyčž a tón tebe pschinješe k Wótzei a tebi šo nihdy picž njeschze.

2. „S teho žiwota rěki žiweje wody poběhnja.“ Šchož k Ješušej pschińdže, njewostanje jenož čzišche k jeho nohomaj šedžo. Wěšče budže tajka hodžina Marijna husto a rad pytačž; wone šu nušne sa štrowosč šnutsčowného žiwjenja. Ale potom pschińdže šašo Marčžine džělo we šlužazei, woprowazei, čžerpjazei lubosčzi. To njetrjeba šo š harowanjom a še šwončownej pychu štačž. Čzim čzišchischo šo to štawa, čzim rjenšcho. Ale štačž šo dyrbi. Šórlo, kotrejž je we wutrobje nastalo, dyrbi wupucža mēcž, dyrbi rěka bywacž, kotraž druhich šobutorha, niž do

stajenja, ale k žiwjenju. Pohladajmy na Jesuša, w kotrymž běiche polne žiwjenje. Pohladajmy na Pawola, na Luthera, na Wicherna, teho wótca snutskowneho misjonstwa, pohladajće na kóždeho tajkeho, kotrehož je Boži Duch k Jesušej hual a na njeho swjasał: woni běchu reki žiwjenja sa tyšazy a sašo tyšazy. Ale ty prajiš: „šhto ja?“ Šhto můžemy my dokonjeć? Pšched Bohom ničtó mały njeje; pšched nim šwěrne šnadne džěło to šamo płaczi kaž wulke. Bóh trjeba wšchelakich džělaczerjow; kóždy ma šwoje dary; te dyrbi šwěru nałožić, potom je wón to šwoje činił.

Duž wješele do džěła! Wěr do teho Knjesa Jesuša, potom budžěš šbóžny a pšches tebe twój dom a wjele druhich. Duž prošmy dženska: „Exaudi! wušlých naš! daj nam šwojeho Ducha, kiž mje k wěrje wjedže a pšchese mnje druhim pomha!“ Hamjen.

Hlód a lačnosć dusche.

O Jesu, khlěbje žiwjenja,
Sa hlódny šym a tradam;
Tež lačnota mje wobčežja,
So šlaby k šemi padam.

Duž, šmilny Jesu, prošmy čje:
Bój, staj mój hlód a napoj mje,
Sa šewak kónza wošmu.

Nječ twója ruka pastyršla
Mje k mlódnym honam wodži,
Šdžež duscha wofšewjenje ma,
Šdnž manna i njebeš šlódži.
Tež k čzerstweji wodže dowjedž mje
Bo šwojej wulkej dobroče,
Mi wofšew lačnu duschu.

Š tym nječ ty tež we wěčnosći
Mi šnadne blido knjesch
A mi po šwojej miłosći
Tež moju duschu šmyješ.
Nječ twója šnada woblecže
Su šwašnu draštu prawdošče
Sa twoje hóstne blido.

Drje w šwojej duschi šaczuwam,
So nješym hódnym šnadym,
Šdnž i bolosću šej pšchedstajam
Wšch šwoje hrěšne pady;
Sa paš we šwojim štaženju
Šso šesom šhryta trošchtuju,
Kiž je tež sa mnje wumrjek.

Šaj, khlěbje, žórko žiwjenja!
Budž moje wofšewjenje,
So pšchindu junu do njebja
Pšches twoje wumóženje;
Tam potom wěčnje pšchi tebi
Ššym žiwu w šbóžnej krašnosći
Pšches Božu wulku šnadu!

K. A. Fiedlef.

Jesuš, naš prawy trošhtar.

Trošchtujće, trošchtujće mój lud, tak dawa Bóh šwojemu ludu, w Babelu jatemu, pšchimołacž. W Jesušu tón prawy trošhtar pšched šwojim ludom steji, tón trošhtar, w kotrymž je Boža šmilna lubošć k nam i njebeš dele šlupila. Š wupšchestrjenmaj rukomaj wón wšchitkich šhubjenych k šebi woła, wšchem čže wón pomhacž, wšchitkich čže wón trošchtowacž, šhtóž jeno trošhta a jeho pomogy potreba. Šsy ty špróžny, maš žiwjenje polneje próžy a čžiwile? Šy ty wobčeženy je šwontownym a nutškwownym čžiščžom? Še to wošebje čžeža na šwědomnju, kotraž čži k žanej wješełosći pšchincž njedawa? Šeno jena ruka čži twóju čžežu lóži. Šeno Jesuš móže tebi tule čžežu žyle wotwšacž, jeli pšchindžesch a jeho prošych a šo jeho šlowu doměriš. Duž pójče wšchitžy, kiž wy špróžni a wobčeženi šče, pod jeho šchizom wy pokoj a wotpocžink namafče sa šwoje dusche. Dajče šebi čžežu šwojich hrěchow wotwšacž, wufčže na šesušowej wutrobje wotpocžowacž wošjedž šwojich špróžnosčžow a nušow, dha budžče šlódžicž, šhto to reka: Sa čžu waš wofšewicž!

F.

Wotpocžče trochu!

To je tola rjane šlowo sa wšchch, kotřiž šu po šwojim šwěrnym džěle špróžni domoj pšchischli. Šak derje čžini džělaczerjej, hdyž móže jeho mucžne čžěło wječžor abo nježelu šhwilu wotpocžowacž! Wot koho paš mamy to luboščžiwne napominanje: „Wotpocžče trochu!“ Wšchitkim šnawo to šnate njebudže, šo je jo našch Šbóžnik šam k šwojim wučžobnikam prajil. Wón, kiž šam žaneho wotpocžinka nježadašče, ale bč bjes pšchestacža džělawy, a kiž šo tež hiščeže wječžor a w nožy rad wot druhich mylicž dawafče, jeno šo móžesche jim i nčžim pomhacž, štara šo tola wo to, šo bychu jeho wučžobnižy po poknym džěle tež šhwilku wodychnyčž mohli.

Čžemy jeho prawi našlědnizy byčž, dha ma tež nam šbože tyčch, kiž šu i nami a wokoło naš, na štarosčži ležecž. Šhtóž pilnje i nami abo sa naš džěla, tón ma tež prawo na došahazy wotpocžink.

Šedny lčkar mějesche jara nušne a njemějesche sa žyly džej ani šchtwórcž hodžinki šam sa šo. Šdnž paš by šo wot šwojich šhorych domoj wrócžil, by šo tam jeho žona wo to štarala, šo mějesche tam nětko pokny mčr. Šak pšchi wšchem čžežkim džěle dokhe lčta štrowy wosta.

Šena žona mějesche wjele džěči a te čžinja wjele próžy a džěla. Wona paš by hušto prajila, šo je jej tola jara loško bylo, wšchč wocžahnyčž, dokelž bč jejny muž jej wšcho džělo polóžil. Šón bč mjenužy pšchego na to hladał, šo móžesche wona pšchego šašo šhwilku powotpocžnyčž a tak nowych mozow nabnyčž.

Šak hušto paš knježa napschecžo šwojim šlužobnym na tuto šlowo žyle šabwaju! Wšchelazy, kiž šwojim knježim šwěru šlužy, ženje žaneho praweho wotpocžinka njewohladaju. Wo dnjo maju ruzy poknej džěla a wječžor po šwjatofu maju hiščeže to a druge docžinicž. W městach namafsch to hubjene wafchne, šo ma šlužobna holza hušto došč hacž do poknožy na šwoju knjeni w šymnej kuchinje čžafacž, prjedy hacž šo i džiwadka abo nčafajeje drugeje šabawy wrócži. A šlužobna ma našajtra šašo přenja štawacž, šo bychu džěči rano do šchule našchčž-wutrobu hčž njetrjebaše. Někotra wboha holza je šebi w tajkej šlužbje bjes nušneho wotpocžinka šwoju štrowoščž nakafyla. Młódnym ludžom ničžo tak nušne njeje, kaž došahazy nóžny mčr.

Tež wobohim pincžnikam by wjazy mčra popšchecž bylo. Šhtó njeby hižom widžal był, šak w šorčžmje hiščeže někotři sa blidom šedža a šharty plazaju a to jenu hodžinu po drugej. Drušy hošče

fu dawno domoj schli. Ezi pak hraja dale. Na wěži bje dwa-
naczih a bje jenej, a woni so hiščeže nahrati njejsu. Snyštny
na nich wobohi pincznik hlada, kiž ma jim požlužecž. Těho młodej
wóczny jemu sapadujetej. Wschitzy šmėdža spacž, wón pak dyrbi
w šakurjenej stwje ředžecž, doniž so czi tšjo njewuřchni hracžy
řtóncznje napili, našakrowali a nahrati njejsu. Šdy by tajkim
ludžom tola něchtó Šhryřtuřkome řłowo do wucha prajił: „Wot-
poczecže trochu!“ To řeka tu: Wopřickejce wobohemu pincznikej tež
trochu španja!

Naš pomjedacše jedyn duchowny tole: „Sa řym we řwójim
domje wěřty porjad postajił, so bychu tež moji a mojich hořczi
řkuzobni bjes dořahazeho wotpoczinka njebyli a w prawym czařu
do řoža hieč mohli. Dokelž mam husto wopřyt, drje řo dyř a dyř
řtanje, so moji hořcžo řhwilku dlěje wostanu. Tym ja potom praju,
so řebi domjazy porjad řada, so bychu řo nětko na pucž podali.
A ženje njejsym pytnył, so by mi to něchtó řa řło wřak był.
Wjele bóle to wřchitzy rořymichu a řa řhwalobne řpóřnachu.
Šwójim řkuzobnym ř lubořczi mamy wřchak řo tež druhdy trochu
prijedy na dompucž nastajicž, hacž bychmy řnano to řewak cziřili.
Řo dźełe řebi tež pořledni řkuzobnik wotpoczink řařkuzi, řewak
Šhryřtuř řwójim wučzobnikam prajił njeby: „Wotpoczecže trochu!“

Džak budž Bohu, so řo w našchich řerbřich domach, kiž řo
hiřčeže dobreho řtareho walchnja dźerža, tež w tym po Šhryřtuřko-
wym řłowje cziři. Njech dale přchi tym wostanje!

Madžija na Boha njeřahanibi.

Farač B. w Bramborřkej řas řa řwójim piřařřkim blidom ředže-
řche a piřařřche. Duž ř njemu řtara, pobořna wudowa řastupi a
jemu řwójmu nusu řkoržeřche. „Wř wěřcže“, dźeřche wona, „řo řym
dořho řhora był a řebi ničžo řařkuzicž njemóžach. Nětko dyrbj
na jene dobo řchěřč toleč řa řwójmu řtwu płačicž a nimam ničžo
ř temu. Šchto je tu cziřicž? Sa pak řym řwójeho řnjesa w nje-
bjeřach prořnył, so by mi řchěřč toleč wobradžił a wón je tež
ř temu řwójmu „haj“ prajił.“

„Řak dha to?“ řo řarač prařčejche.

„Haj“, wotmolwi wona, „wón je prajił a w bibliji to řteji:
Wob cžož wř prořnyčž budžecže w mořim mjenje, to řhzu ja wam
dacž. Sa řym jeho prořnył a jeho mjenje, we wěřje do jeho řa-
řkuzby, a teho dla tola njewuřřchana wostacž njemóžu. Duž dha
wař nětko prořchu, so byřčeže na wřřchnořč do Warłina piřali, so
by řa te pjenjeřy póřkłał!“

„Řó, haj wřchak,“ duchowny wotmolwi, „ale ja njewěm,
řak mam to řapoczecž, přchetož wřřchnořč tola řoždemu přenjemu
łepřchemu, kiž něřchto řrjeba, pjenjeřy póřklačž njemóže.“

„Ač“, řa řona wotmolwi, to tola řa někořožkuli něřchto wot-
padnje. Duž, řaž praju, piřajecže jeno, řa hižom tež něřchto
dořtanu.“

Duchowny njeřařche, ale wřřcho jeho napřchecžiworečženje ničžo
njepomhařche. Řa řona jemu ře řchije njehđžeřche. Duž řarač
pjero wřa a piřařřche, řchtož bě řa řona prajił, přchijřtaji tež, řo řu
řonu njeje wotbnyčž mohł a prořčejche w tym piřmjje wo 5 toleč
řa řu řonu, žple řabnyřchi, řo bě wona wo řchěřč toleč prořnył.
Řa řo jej řo piřmo přchecžita a řo jeje woprařřha, hacž je prawje
piřak.

„Řě“, wona wotmolwi, „řchěřč dyrbi jich byčž, řnjes řararjo!“

„Ač“, řon řjety, „řo řym přchehladał, ale přcheměničž
řo njemóžu a, řo bych piřmo hiřčeže řunu wotpiřak, řa řo řaneje
řhwile nimam. Šdyž řy přchi řwójim řadanju wostanjeřch, dha tež
řa nětko přchi řwójim wostanu a řo piřane wostaju.“

„Řa pak“, řa řónřka přchi hiečžu dźeřche, „řo řchěřč dořtanu.“

Farač piřmo wotpóřkla a řa něřchto dnjom přchihđže pjenjeřny
řřt. Wón řon woczini a namaka řam wo prawdže řchěřč toleč.

Řóbla bě piřane: „Řa Wařchu přóřtwu řwolimy řej řhudej
wudowje řchěřč toleč“.

„Džiwompołny Božo!“ přchi řym řarač wuřwoła, „řak wu-
řkřchujejřch řy tola po řłowje wěřjaze přóřtwy řych řwójich! Řa pak
řhzu tola,“ přchi řebi dale wobřamny, „wěřu řeje řony hiřčeže
na přuhu řtajič.“ Řako mjenujřy řa řona po ře pjenjeřy ř njemu
přchihđže a řo prařčejche: „Šsu ře pjenjeřy hižom řu?“ wón wot-
molwi: „Haj“ a pólři 5 toleč na blido.

„Řě, ně“, pólři řa řona, „řchěřč dyrbi jich byčž; dajcže jeno
řon řchěřty tež won!“ A řarač tež řon řchěřty a řo ř wjeřelom
na blido pólři.

Boža pomoz.

Mój řemřjety nan, młody řuřa pomjeda, njeřeřche 500 rublow
nařchemu řnjesej do měřta; přchetož burjo mějachu wot njeřo řolu
wotnajatu, a řo běřche dař řa pól řeta. Mój nan, Wóh daj jemu
wěcznu řbóřnořč, běřche pobořny muž, móžeřche piřane a cziřchěžane
cziřacž a njebě we řwójim žyřym řiwenju niřomu řaneje řchidny
cziřik ani někořo řjebał. Nařchi burjo mějachu řeho w czeřczi a
řak husto hacž mějachu něřchto pól řnjestwa abo řnjěžka wučzi-
nicž, bu mój nan póřkłany. Wón je njebo a wo řemřjetych dyrbimy
dobre pomjedacž. Řola pak řamjelczecž njemóžu, řo mějeseře wulku
lubořčž ř palenzej. Wón řo niřo řaneje řorcžmy řwinhčž nje-
móžeřche, řo by w nej jedyn njeřřebnył. Šwójmu řłabořčž derje
řnajeseřche, tež wjedžeřche, řo palenzarjo radny wuřnu. Šdyž nětko
ř pjenjeřami pucžowařche, by řoždy řas řwójmu řotřicžku, řu Anjutku,
řobu wřak; řa by řa nim hladał, řo by řeho niččo njewobřadnył.
Řak tež řon řróčž.

Moj řotřicžka, Anjuta, řo řobu wjeřeseřche; wona bě řehdy
7 řet řtara, maře, njerořomne dźečžo. Hacž do wřřy řakamečřka
wřřcho derje dźeřche. Řan wosta řtróřby. Řako pak ř Mosajkořž
řorcžmjje do řakamečřka přchihđžeřchu, přcheměni řo řa wěž. Wón
řtupi řnuts, pijeřche jenu, dvě, řři řchłečřki, bu pomjedaty, pólři řo
wulžy cziřicž a dźeřche: „Řa řym jeno řnadny burik, ale řutu
řorcžmu ře wřchěmi ludžimi w nej mohł řupicž, přchetož řa mam
500 rublow w móřchni. Ale wěřcže řchto? Pjenjeřy mēčž, je řama
řtarořčž, řo czi je njekřadnu. Řane pjenjeřy, řane řtarořcže!“

Ezi pólřahedžazy picžy w řorcžmjje řhřchachu řute řłowa a
řapřchachu řebi je řa wuřchi. Řehdy řo řunje pól řakamečřka
želeřniža řwarjeřche a ředžeřche řehodla tež wjele njekřicžomneho
ludu w řorcžmjje. Řa njón pohladnyřchi pólřna mój nan, řo je
něřchto njerořomne žwał, ale wuřjelnjene řłowo je řaž wuleczeny
přak, dořahny řeho, je-ři řo móžeřch.

Nařch nan njebě řadny řajaz. Ale řdyž řebi na řu řamotnu
drohu přches řolu mřřleřche, bu jemu řtyřřno. Wón řapřacž, dźeřche,
řdyň řo na řwój wóř a jedžeřche dale. Wóřny pytny, řo řa nim řřjo
na řonjach czeřja. Šchto czi řhzedža? dźeřche přchi řebi. Ezi
wěřcže ničžo dobreho w mřřřlach nimaju. Řajři běč tola
blaiřny, řo řym wo řwójich pjenjeřach pomjedal.

Řan řebi řu wěž dale přchemnyřłowařche, řchto mēł cziřicž, a
řjety řotom ř mojej řotřje Anjuřchžy: „Ezi řawěřcže řa namaj
řonja, řchto wē řak řo wupadnje; wěřch řchto, řuba Anjuřchka? Řu
mařch řon mēřch ř tymi pjenjeřami, řyřny řon řebi pól řochłku,
řkocž ř wōřa a řřowaj řo něhđže w řerřach. Dyrbjeli ře njepřch
mjje nadpřadnyčž, dha dži domoj ř maczeřžy a daj řej ře pjenjeřy,
řo by je řnjestwu wotedak. Hladař pak řo, řo by cže niččo nje-
widžak, a prořch Boha wo řmilnořčž! Řnjes řeřuř budž ř řobu,
řuba Anjutka!“

Řak řo tež řta, řaž bě nan wuřakal. Nařch hólczka řkoczi
ř wōřa a řunny řo do hucžiny. Řhwilku pólřđřchcho dořcžeřch
czi řeharjo nana. Řon wjeřřchi mjes niři pólřadny nanoweho

konja sa wufdu, taj druhaj stocziſchtaj na wos, daschtaj ſo do nana a rejeshchtaj: „Te pjenjesh jow, stary!“ — „Kotre pjenjesh?“ — nan wotmolwi, „„dżicze mi na schibjeſzu!““ — „Nó, te pjenjesh, i kotrymż ſy ſo wulzy czinił, czahaj je won, abo my czi schiju sadżernjemy, ſo ſo se wſchěmi ſwojimi hrěchami saduſyſch“, woni hrozachy.

Budziſche mój nan směrom byl a proſył a ſo dał pſchepytacz, ſnano budziſchu jeho na pokoj woſtajili. Ale tón poča ſo hórſchicž a jich ſwaricž a jim hroſyčž. To jich roſhori, ſo rubachu, hdžež padaſche. Potom pſchepytachu jeho móſchei, wſchu draſtu zyly wos, a njenamaſachu nicžo, roſprochu jeho czrije a póduſche, nihdže nicžo njebė. Sako nětto ta dyrkotaza Anjutka widžeſche, ſo nan na ſemi leži a ſo njehnuje, czěrjeſche wona tał ſpěſchnje, kaž móžeſche, prjecž. Ale wona běſche njenahonjene dżecžo a njemjedziſche žaneje drohi. Tał ſo ſta, ſo w holi tam a ſem bludžeſche a ſo domoj njenamaſa. Gakle pſchi ſmėrkanju namaſa bydleńczto w holi, tón dwór khěžorſteho hólnika. Wona klepaſche do duri a wobſtarna žónſta, hólnikowa žona, jej wotewri. Mvoja kotra powjedafche jej płacžo, ſchto bě ſo ſtało, powjedafche jej tež, ſo ma te pjenjesh pſchi ſebi a praſcheſche ſo, ſchto mēka czinicž. Hólnikaſka czinjeshche, jaſo by jandžel była, a rjetny: „Wboha khudžinka, ty wbohe žatko, pój jeno do iſtwy, wohrěj ſo a pojěs, potom lehi ſo a naſajtra chzu cze domoj dowjeſč.“ Wona wobžarowaſche a płafafche, tał ſo to dżecžo k njej doměru doſta a jej te pjenjesh pſchepoda, ſo by je tu khwilu ſthowala. Ta žónſta to ſlubi, da jej powjeczerjecž a pomhaſche jej potom ſady khachli do hele na czopke kamjenje, kaž je to waſchnje pola Ruſow, hdžež hižom jejna holczka ſpaſche, runje tał stara, kaž Anjuſchka, a pſchikry ju se ſtarym kožuchom. —

Anjutka njemóžeſche ſpacž. Wona ſkradžu płafafche a bojeſche ſo w tym zuſym domje. Godžiny ſo minychy, duž walichy ſo tſjo mužojo do iſtwy. Tón dołhi mjes nimi poča: „Podarmo ſmy dženſa człowjeka ſabili; ani rubla njemějeſche.“ Sedyn teju drugeju bórceſche: „K tym ſtarym hrěcham ſmy tał nowy pſchidali.“ Ta žona njepitny ſłowczka, ale ſmėjtotaſche ſo jeno. „Schto ſo woſchczěrjeſch, stara?“ ſadrė ſo jejny muž, tón hólnik, na nju, pſchetož wón běſche i tymaj dwěmaj druhimaj ſobu byl. Wona wotmolwi: „Sa njeiſzym niſtoho ſabili, a mam pjenjesh, pjenješ doſč!“ „Schto žujesh?“ ſantorjeſche hólnik. „Tu widziſch, ſo nicžo nježuju“, džeſche wona a poſaſa jim tón mēſch i pjenjeſami. Czi mordarjo ſo wjeſelachu a hólnik kaſafche: „Duž hotuj wjeczer, to najlěpſche, ſchtož maſch, a potom dži po palenz!“ To ſo ſta, a woni jėdžachu a pijachu. Wboha Anjutka na kamjenjach to wſchitko widžeſche a ſlyſcheſche, ale wona ſo njehibny. Sejne myſle bėchu pola wboheho nana, tał budža jeho te wjelki w nozy žracž a teho wboheho konja tež, a ſchto budže maczerka domach prajicž. Syma ju pobėhowaſche, runjež na czopłych kamjenjach ležeſche.

Czi rubježnižy pijachu a mudrowachu hacž do po nozy. „Bij, bratſje, pjenješ mamy doſč“, tał tykaſche jedyn druhemu ſchleńcztu a bleſchu. Ta žona džeſche hižom tſeczi raſ po palenz.

„Schto pał nětto i tej holzu?“ počachy czi mužojo mjes ſobu powjedacz. „Žiwu ju woſtajicž njemóžemy“, džeſche tón hólnik, kiž běſche tež ſobu i tymaj rubježnikomaj byl. „Ale tajke njewinowate dżecžo ſabicž, je wulki hrěch“, drugi wotradžeſche. „Schiju jej pſcherěſacz“, tſeczi do rady da. „Wſcho dobre doſč, ale ſchto budže to czinicž?“ praſcheſche ſo hólnik. „Sa jo njeczinju“, poča tón najroſomniſchi. „Mi ruka tſchepota, ſo nóž dżeržecž njemóže“, jaſotaſche tón tſeczi. „Wój ſtaj ſajazaj“, ſwarjeſche jeju hólnik; „tu rėka, ſekeru wſacz a riž! do hlomy, dha ſmėje na khwilku

doſč.“ „Haj, haj“, taj druhaj rjehotaſchtaj, „hólnik to roſymy.“ Pſchi tym wjeſeſche ſo jimaj ta czežka hloma na blido, ſo bórſy jedyn pſchemo drugeho ſmorczeſchtaj. „Czim lėpje, dha njebudžetaj nicžo widžecž a njemóžetaj nicžo powjedacz“, hólnik bórceſche, ſtany a džeſche po ſekeru.

Wſcho tole běſche wboha Anjutka ſlyſchala. Wona widžeſche ſama ſwoju ſmjercž pſched woczomaj. Někotry dorocženy by w tajtim ſtraſche wſchė myſle ſhubil, ta hewał hiſchcze tał njenaſhonjena Anjutka pał wumyſli mudry ſkutt. Ssnano mējeſche luby Bóh i njej ſmilnoſč a da jej te prawe myſle do wutrobny, ſo by tón hrěch tych ſłóſtnikow na ſwětko pſchichol.

Sako bė hólnik se iſtwy ſtupil, wuſpėwa wona rucze ſwój wótčzenaſch, wodže ſo i bėlej koſchku, ſuny ſo i hele dele a bėžeſche se iſtwy. Nichtó jeje njewuhlada. Ta žona we wjelbje palenz ſrėbaſche, hólnik we ſwojej pianoſczi ſekeru namaſacz njemóžeſche a jeho towaſchej w ſpanju ležeſchtaj.

Bóh tón Anješ póbka ſwojeho jandžela, kiž Anjutku kaž nėhdny ſakuba ſchkitowaſche, ſo ju wjelki njenadeńdžechy, runjež zyly nóž w holi wokoło bludžeſche. Gakle pſchi ſwitany drohu namaſa a po njej dale czěrjeſche. Saka bė Bože wodjenje, ſo bė to tón prawy pucz domoj. Na kónzu hole nadeńdže knježeho piſarja, Sgnaza Dimilicža, kiž k rėzy džeſche, rėby wudžicž. Wona wuſtorži jemu wſcho ſwoje pobeńdjenje a tón ſo hnydom wróczi, ſawoła wſchėch wjeſnjanow hromadu a wſchitzy khwatachu, tych mordariow jimacz, prjedy hacž bychu twochli. Woni jich wſchitkich wo iſtwe ležazyh pianych namaſachu, hólnikaſku mjes nimi. Duž jim najprjedy te pjenjesh ſebrachu, potom jich wubudziſchu a wuwjaſachu. Sako na kamjenje pohladachu, ſo wſchitzy ſtróžichy: tam ležeſche hólnikowa holczka we ſwojej krwi. Woni buchy na ſudniſtwo dowjedženi a doſtachu ſwoju mſdu, kotraž ſo mordarjam ſkluſcha.

Wſchelake i bliſka a i daloka.

— Anješ ſejmiſki ſapóbkanž ſkofla ſwjeczeſche ſańdženy tydženi ſwój 25 lėtny jubilej jaſo ſejmiſki ſapóbkanž. Seho ſwėrna dżekawoſč ſo dżakownje wuſbėhowaſche a wón ſam, jubilar, ſpominafche na ſwojich ſwėrnnych Sserbow, kiž ſu jemu pſchezo dowěrjenje wopokaſali, ſo ſu jemu ſaſtupjeſtwo w ſejmje pſchepodali.

— Sa njewėm, hdže ja wumrjecž budu — to njepłaczi jeno ſa khudeho, ale tež ſa krala na trónje — to ſmy naſhonili pſches nahku ſmjercž Danſteho krala Bjedricha VIII. Wón pſchėbywaſche w Hamburgu na domojpuczju do Danſteje. Seho je na droſy w mēcze Boža ruczka ſajala a ſmjercž pſchėkhwatała. Hdžy jeho do khorownje dowjeſechy, běſche hižom morny. Dofelž pod druhim mjenom puczowaſche, jeho ani njeſnajachu a jeho czėło najprjedy póbła druhich czėłow w czėłowni položichy. Dofelž pał ſo hacž do nozy domoj njewróczi do hoſčenzena „Hamburgſki dwór“, hdžež bydleſche, ſo w mēcze ſa nim wobhonjowachu a ſhonichy, ſo je njeſnathy knješ i lėpſcheho ſtawa na droſy padnył a ſo do khorownje dowjeſł, a tał kralowa naſtróžazu ſrudnu powjeſč wo nahkej ſmjerczi ſwojeho mandželſkeho doſta. Czėło ſo do Danſteje pſchėwjeſe, hdžež budže ſwjatocznje khowane.

„Bombaj Bóh“ njeje jenož pola knješow duchownych, ale tež we wſchėch pſchėdawarnjach „Sserb. Nowin“ na wſbach a w Budyſchinje doſtač. Na ſchtwórcžlėta płaczi wón 40 pi., jenotliwe czibla ſo ſa 4 pi. pſchėdawaju.